

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ENDING KILLER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

โลก ฆาต โลก

殺手
世界

9

孤泣 Gu Qi เขียน
scimmietta แปล

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENDING KILLER

殺手世界

โลก
นัก
ฆ่า

9

孤泣 Gu Qi เวียน
scimmietta แปล

ENDING KILLER
殺手世界
โลก
นัก
ฆ่า
9

ENTER
www.enter-books.com

ENTER

ทดลองอ่าน

ENDING KILLER

殺手世界

โลกนักฆ่า 09 : Ending Killer

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界09 : Ending Killer》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2523-9

ภาพประกอบปก SeventyFour / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

พบบน

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เรื่องราวใดๆ ในโลกย่อมมีวันสิ้นสุดลง แม้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นอาจจะกล่าวได้ไม่เต็มปากว่า 'จบบริบูรณ์' อย่างสวยงาม แต่เมื่อมันต้องสิ้นสุด ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม มันย่อมสิ้นสุดแล้ว ไม่ว่าจะเรื่องของชีวิตผู้คนหรือความสัมพันธ์ก็ล้วนเป็นเช่นนี้ นวนิยายอย่าง 'โลกนักรบ' เองเมื่อถึงคราวสิ้นสุดก็ไม่อาจฟื้นรั้งไว้ได้ แต่ถึงแม้สิ้นสุดก็หาใช่จบบริบูรณ์ ผู้คนในโลกนักรบยังคงดำเนินเรื่องราวของตนเองต่อไป และจะกลายเป็นเรื่องราวใหม่ๆ ที่เราอาจได้พบพานกันในอนาคต

แม้จะสิ้นสุด แต่ไม่เคยจบสิ้น

สุดท้ายนี้แม้นวนิยายเรื่องนี้จะต้องขอลาจากหน้ากระดาษไปก่อน แต่ก็อย่าได้ลืมสิ่งที่โลกนักรบเตือนไว้เสมอ

โปรดมีสติ เหลียวซ้ายแลขวา ระวังระวังตัว ท่องให้ขึ้นใจ...

'นักรบจะดูแลเหมือนนักรบไม่ได้'

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

孤泣 Gu Qi หรือกุฉี แปลตามตัวอักษรหมายถึงร้องไห้ลำพัง

ชอบจินตนาการและชอบขีดเขียน

สนุกกับการออกหักแต่ก็ไม่อยากสูญเสีย

กลัวความโดดเดี่ยวแต่ก็ชอบอยู่คนเดียว

เรื่องความรัก เข้าใจอยู่ว่าหากไม่รู้จักตัดใจก็จะทำให้ใจไม่เป็นสุข

กระวนกระวาย จึงกำลังพยายามศึกษาวิธีการอยู่

เรื่องการใช้ชีวิต เข้าใจดีว่าการทำสงครามเพื่อสร้างสันติภาพนั้น
ไม่ถูกต้อง แต่ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดี จึงจะใช้ตัวอักษรและ
ถ้อยความแทรกซึมเข้าไปในโลกของพวกเขาและพวกเรา ใช้เวลาทั้งชีวิตนี้
สร้างโลกอีกใบหนึ่งขึ้นมา

ยินดีต้อนรับสู่โลกของกุฉี

FB Page : lwoavie1

Official Website : www.lwoavie.com

จากใจนักแปล

หลังจากดูโทรทัศน์แวนเก่าเลนส์เหลืองแปล 'โลกนักฆ่า' เล่ม 9 จนจบวันนี้ก็เพิ่งได้ฤกษ์ไปวัดสายตาดัดแว่นใหม่ คนตรวจสายตาเป็นน้องนักศึกษา คณะทัศนมาตรปีห้า

"พี่มองแถวที่ห้าเห็นมั๊ยคะ"

"มองเลข 8 กับ 6 ไม่เห็นค่ะ...คือพี่หมายถึงถ้าพี่ไม่ได้จำได้อยู่แล้วว่ามันคือ 8 กับ 6 ก็จะมีมองไม่ออกนะคะ"

"..."

"แถวที่เจ็ดมีเลขอะไรบ้างคะ"

"7 2 6 4 7 9 3 ค่ะ แต่ที่จริงพี่เห็นแค่เลข 7 กับ 4 นะคะ เลขทรงกลมๆ ที่เหลือมองไม่ออกค่ะ"

"...พี่จำตารางได้ทั้งหมดแล้วนี่คะ..."

"...ก็พี่สายตาสั้นมาตั้งแต่สิบกว่าขวบแล้วนะ ทำไมพวกน้องไม่เปลี่ยนเลขบ้าง"

ตั้งแต่ก้าวแรกที่เหยียบเข้าห้องตรวจ มองไปเห็นแถวบนสุด 8 5 ก็แทบจะท่อนที่เหลือต่อได้แล้วค่ะ!

เพื่อผลการตรวจที่ถูกต้องแม่นยำ สถานที่ตรวจวัดสายตาทั้งหลายควรอัปเดตเลขพวกนั้นบ้าง หรือไม่ก็เตรียมไว้หลายๆ ชุด ถ้ามแล้วเปลี่ยนชุดไปเรื่อยๆ คนสายตาสั้นขี้เบื่อค่ะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ศึกเป็นตาย

Death Battler

(1)

เหตุการณ์ครั้งประวัติศาสตร์ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน ชูได้หลังเข้า
รวมมือกับอ้ายเพื่อรับมือฮั่วฉวีผู้มีสืบเอ็ดบุคลิก

ชูได้หลังเข้าพุ่งเข้าใส่ฮั่วฉวีราวลูกธนูโดยไม่พุดให้มาก
แม้แต่ครึ่งคำ แต่เขาคาดไม่ถึงว่าเงาร่างสายหนึ่งจะปรากฏขึ้นข้างกาย
ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่า แล้วชิงลงมือโจมตีฮั่วฉวี

ในดวงตาสองสีของอ้าย ม่านตาข้างซ้ายซึ่งเป็นสีส้มมีกระแส
ปั่นป่วนหมุนวนอยู่

ตอนแรกฮั่วฉวีคิดใช้กระบองเหล็กในมือสกัดการโจมตีของอ้าย
แต่กระบองกลับถูกมีดเซรามิกที่เสมีอนมีพลังบรรจุอยู่ฟันขาด

"อะไรวะ!"

ฮั่วฉวีเบิกตากว้าง นึกไม่ถึงว่าอาวุธที่แข็งแกร่งทนทานระดับนี้
จะถูกฟันขาด เขาถอยหลังอย่างว่องไวเพื่อหลบกระบวนท่าปลิดชีพ

ของอ้าย ทว่าซู่ไต้หลังเฮ่าก็มาอยู่ตรงหน้าแล้ว

เขาจะต่อยฮั่วฉวีให้ตายในหมัดเดียว?

ไม่!

ซู่ไต้หลังเฮ่าผู้แต่ไหนแต่ไรก็คิดแต่จะหาความเพ็ดเพลินจากการต่อสู้ไม่ได้ออกหมัด ทว่าเขา... ฟาดฝ่ามือใส่แก้มฮั่วฉวี

ทำไมเขาต้องทำแบบนี้ด้วย

เวลาเดียวกันนั้นฮั่วฉวีก็โดนเข้าไปอีกมิด

เป็นมิดสันของอ้าย

ซู่ไต้หลังเฮ่าไม่ได้คิดจะโจมตีฮั่วฉวี ทว่าต้องการบังสายตาอีกฝ่าย ให้มองไม่เห็นการโจมตีของอ้าย คนอย่างซู่ไต้หลังเฮ่าถึงกับลงมือประสานกับคนอื่น

"Hey! แทงเก้งนี่น้องสาว! แม่นเป๊ะ!" ซู่ไต้หลังเฮ่าเอ่ยอย่างดีใจ "พีซู่ไต้หลังเฮ่าคนนี้จะป็นปลื้ม!"

"ขอบคุณคะที่ชม"

หนึ่งชาย หนึ่งหญิง

หนึ่งสูง หนึ่งเตี้ย

นักฆ่าสองคนซึ่งสไตล์แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงยืนมองฮั่วฉวีที่บาดเจ็บ สายตาของพวกเขาประหนึ่งกำลังบอกฮั่วฉวีว่า...

'ต่อให้นายมีร้อยบุคลิก พันบุคลิกก็เปล่าประโยชน์ นายจะต้องตายด้วยมือเราอยู่ดี'

พร้อมกันนั้นในหัวสมองของฮั่วฉวี...

"เจ็บ!"

"อย่าไวยน้า!"

"ความผิตนายนั้นแหละ เธอก็เป็นแค่เด็กกะเปี้ยก!"

"ประมาทศัตรูเกินไป"

"ความผิदनายนั่นแหละ!"

"เมื่อก็ไม่น่าใช้กระบอกเลย น่าจะใช้ทวนต่างหาก"

"ไม่ ผิดหมดนั่นแหละ น่าจะไปซ่อนตัวแล้วค่อยลอบโจมตี"

"พวกนายเจียบหน้อยได้มัย!"

ในโลกแห่งความเป็นจริงปราศจากเสียงใดๆ บทสนทนาเหล่านี้
แค่แวบผ่านมาในสมองฮั่วฉวีเท่านั้น บุคลิกต่างๆ กำลังดำเนินกันไปมาใน
'โลก' ของพวกเขา

ฮั่วฉวี...มีปัญหาแล้ว

ปัญหาก็คือจะแบ่งงานให้บุคลิกทั้งหมดอย่างไรดี พวกเขาสิบเอ็ดคน
ต่างก็เป็นนักฆาตระดับท็อป แต่ละคนต่างก็มีความคิดเป็นของตัวเอง
ฮั่วฉวีจะใช้และควบคุมพวกเขาได้อย่างไร

แต่ชั่วคราววันที่มีวุ่นครุ่นคิด แชนซ่ายก็โดนเข้าอีกมิด

อ้ายเปิดฉากโจมตีระลอกใหม่แล้ว

"มี...หนึ่งร้อยห้าสิบเอ็ดครั้ง" จู่ๆ อ้ายก็เอ่ยประโยคนี้ออกมา

เธอกำลังตอบคำถามก่อนหน้านี้ของฮั่วฉวี

'เธอรู้มั๊ยว่าในนิยายของเขามีคำว่า 'อ้าย' อยู่กี่แห่ง'

คราวก่อนอ้ายเป็นฝ่ายล้มเลขุ่ครึ่งวันที่ ส่วนคราวนี้ฮั่วฉวีกลายเป็น
ฝ่ายอึ้ง

"เธอจะไปรู้ได้ยังไงวะ!"

"ยัยนี้อาจจะนับจริงๆ ก็ได้!"

"ต้องโกหกอยู่แหงๆ!"

ขณะที่สมองของเขากำลังกังขาคำตอบของอ้าย ชูไต้หลังเฮ่าก็
โผล่มาตรงหน้าอีกครั้ง

"ลงนรกไปซะเถอะแก!"

กำปั้นที่ทิ้งรวดเร็วทั้งหนักหน่วงซัดลงบนร่างฮั่วฉวีอย่างต่อเนื่อง
ตอนนี้ฮั่วฉวีเป็นเหมือนกระสอบทรายของซูไต้หฺลิ่งเฮ่า โคนซ้อมเอาๆ
อย่างคลุ้มคลั่ง

หมัดที่หนักที่สุดต่อฮั่วฉวีจนตัวปลิวไปกระแทกต้นไม้ ไบไม้
ร่วงกราวราวกับเป็น 'น้ำตา' ซึ่งหลังให้ฮั่วฉวีผู้บาดเจ็บหนัก

"Hey! จบข่าว!" ซูไต้หฺลิ่งเฮ่าคล้ายหมัดที่กำแน่น "สิบเค็ดบุคลิก
อะไรกัน ไม่ได้ความเอาซะเลย ชิ!"

เขาเหลียวกลับมามองฮั่วฉวี เธอก็ลดมิตทั้งสองเล่มในมือลงแล้ว
เช่นกัน

ซูไต้หฺลิ่งเฮ่าจะสังหารฮั่วฉวีโดยไม่สนฝ่ายเหมือนตอนทำศึกตัดสิน
กับทานจีเทียนจู่ เทียนซิ่งเหรินเจียน และเหวยเนวี่ตี้หรือไม

การเคลื่อนไหวต่อมาของซูไต้หฺลิ่งเฮ่าคือ...

"น้องสาว ไม่เลวๆ!" เขาตบหัวฮั่วฉวีเบาๆ

เขาไม่ได้เล่นงานเธอ แค่เอ่ยด้วยรอยยิ้มราวกับพี่ชาย

"ฉายาของคุณคือ...ซูไต้หฺลิ่งเฮ่า?" ฮั่วฉวีถาม

"ใช่ เธอรู้ได้ไง"

"คุณก็คือคนที่ทำร้ายพี่เปยคู?" ฮั่วฉวีเอ่ยโดยไม่เกรงใจสักนิด

"Hey! เขาต่างหากที่เป็นคนยิงเจาะกะโหลกฉัน!" ซูไต้หฺลิ่งเฮ่า
ซื่อรอยแผลเป็นบนหน้าผาก "ตอนนี้กระสุนยังคาอยู่ในหัวฉันอยู่เลยเนี่ย!
ว่ากันจริงๆ ก็ต้องบอกว่าเขาเป็นฝ่ายทำร้ายฉันถึงจะถูกมั้ง! ฮ่าๆ!"

"เมื่อก็คุณช่วยหนู ถือว่าหายกันไป หนูจะไม่ฆ่าคุณ" เธอเอ่ย
เสียงเย็น

ซูไต้หฺลิ่งเฮ่าฟังแล้วหัวเราะลั่นเหมือนไอ้โง่ "ฮ่าๆ! ไม่ฆ่าฉัน?"

หนูน้อย เธอนี้ น่าสนใจจริงๆ! น่าสนใจซะมัด!"

ระหว่างที่พวกเขาทำเหมือนกำลังคุยเรื่องศัพท์เพระอยู่นั้น จู่ๆ
ก็ได้ยินเสียงหัวเราะ

เสียงหัวเราะของใครอีกคน

เสียงหัวเราะที่ดังมาจากฮั่วฉวี

เขาเงยหน้าขึ้นมองดูได้หลังเข้ากับอ้าย ก่อนจะเอ่ยคำพูดพิลึกๆ
ออกมา

คำพูดที่พิลึกสุดๆ

"ขบใจพวกนายมาก"

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : ไม่มี

ชื่อ-สกุล : สวีเทียนอัน

ฉายา : ฮั่วฉวี

อาชีพเดิม : ไม่มีอาชีพ

ส่วนสูง : 168 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : โบหน้าเต็มไปด้วยรอยเข็มเล็กบ้างใหญ่บ้าง
ซึ่งเป็นร่องรอยอันเกิดจากการทดลอง เห็นแล้วชวนขนลุก
เป็นแฟนตัวยงของเปยคุ เคยทำให้เรื่องราวที่ตนสร้างขึ้นไปอยู่
ในเรื่องราวนักฆ่าของเปยคุด้วยวิธีการของเขาเอง เขาอยาก
กลายเป็นตัวละครที่สำคัญที่สุดในนิยาย จึงเข้าร่วมการทดลอง
อันน่าสะพรึงกลัว เพิ่มบุคลิกของนักฆ่าที่แข็งแกร่งที่สุดในอดีต
ทั้งสิบเอ็ดคนเข้าไปในร่างของตน จนกลายเป็นนักฆ่าที่แข็งแกร่ง
ที่สุด

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : เงินอ้ายหลิง

ฉายา : อ้าย

อาชีพเดิม : นักเรียนชั้นมัธยม

ส่วนสูง : 151 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : เด็กนักเรียนที่เฟื่องขึ้นชั้นมัธยม ตาชั้นเดียว
ผมหน้าม้า หน้าไร้อารมณ์ ไม่ชอบยิ้ม ไม่ต้องการเพื่อน เมื่อ
โดนรังแกจะไม่ตอบโต้ แต่กลับฆ่าคนตามภารกิจได้ ชอบเลือด
สดๆ สีแดงฉาน และชอบอ่านนิยาย หลังรอดจากความตายมา
ได้ครั้งหนึ่งก็ได้ครอบครองความสามารถในการเคลื่อนย้าย
มวลสาร ตาทั้งสองข้างเกิดสีต่างกัน ตาซ้ายสีส้ม ตาขวาสีฟ้า
สาเหตุไม่ทราบแน่ชัด

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : ไม่แน่ชัด

ชื่อ-สกุล : หรวนป้อเหา

ฉายา : ชูใต้หลังเฮ่า

อาชีพเดิม : เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑ

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : รูปร่างสูงใหญ่ นักฆ่าหมายเลขศูนย์
ในตำนาน จุดอ่อน...ณ ปัจจุบันยังไม่มี คำพูดติดปากของเขาคือ
คำว่า 'Hey' 'ไม่' ได้ตายในศึกที่พิพิธภัณฑประวัติศาสตร์ กระสุน
คาบอยู่ในสมอง มีความสามารถ 'ภาพลวงตาเหมือนนาฬิกาหยุด'
สามารถหลบกระสุนฟัน ขณะเดียวกันก็มี 'ยื่นหัวร้าย' และ
ดวงตาสีส้ม ขณะนี้ยังไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด

จำนวนครั้งที่ปรากฏคำว่า 'อ้าย'

'โลกนักฆ่า 1' สิบเก้าครั้ง 'โลกนักฆ่า 2' สิบสามครั้ง 'โลกนักฆ่า
3' เก้าครั้ง 'โลกนักฆ่า 4' หกครั้ง 'โลกนักฆ่า 5' สองครั้ง 'โลกนักฆ่า 6'
เจ็ดสิบสองครั้ง รวมทั้งสิ้นหนึ่งร้อยห้าสิบเอ็ดครั้ง ส่วน 'โลกนักฆ่า 7' ถึง
'โลกนักฆ่า 8' อ้ายอยู่ในที่เกิดเหตุแล้ว จึงไม่นำมารวม

'ความรู้ใจบางอย่างติดตัวมาแต่เกิด

ดำรงอยู่ได้โดยไม่แบ่งแยกอายุ'

(2)

อภัยศ

เจ็บปวด

ความเจ็บปวดจะทำให้มนุษย์สามัคคีกัน

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เห็นแก่ตัว นี่เป็นข้อเท็จจริงอันไม่อาจโต้แย้งได้ ทว่าเมื่อความเจ็บปวดปรากฏขึ้น มนุษย์ก็จะเอาความคิดเห็นแก่ตัววางไว้ข้างๆ แล้วเริ่มสามัคคีกัน

อย่างเวลาเกิดภัยธรรมชาติหรือภัยสงครามที่ทำให้มนุษย์ต้องเจ็บปวดจากการสูญเสียบ้านเรือน มนุษย์ก็จะสามัคคีกันขึ้นมา หรืออย่างเวลาเกิดเหตุทำร้ายร่างกายในละแวกบ้านของคุณ แม้แต่คนที่เฉยชาที่สุดต่อความเป็นไปทั้งหลายในหมู่บ้านก็จะร่วมแรงร่วมใจค้นสมองคิดหาหนทางจับตัวคนร้าย

ครอบครัวเป็นอย่างนี้ หมู่บ้านเป็นอย่างนี้ ภูมิภาคเป็นอย่างนี้ บ้านเมืองก็เป็นอย่างนี้

ทำไมนะหรือ

เพราะทุกคนล้วนทำเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

ขอเพียงกระทบต่อผลประโยชน์ส่วนรวม มนุษย์เราก็จะสามัคคีกันได้อย่างแท้จริง

สิบเอ็ดบุคลิกในร่างฮั่วฉวีก็ทำนองเดียวกัน

แต่ไหนแต่ไรมาพวกเขาไม่เคยบรรลुความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับการ 'ดำรงอยู่ร่วมกัน'

แน่นอนว่าเขาร้ายกาจมาก แต่ก็แค่สิบเอ็ดคนที่ต่างคนต่างร้ายกาจมาก

ทว่านับตั้งแต่วันที่ที่กำปั่นทรงพลังของซูได้หลังเข้าซัดใส่ร่าง
ฮั่วฉวี ความคิดของพวกเขาก็ได้เปลี่ยนไปจริงจัง

เพราะในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจแล้วว่าหากร่างกายเสียหาย พวกเขา
ก็จะไม่มี 'ที่อยู่' อีกต่อไป พวกเขาจะตายไปพร้อมกับเจ้าของร่าง

ผลประโยชน์ร่วมกันนี้สำคัญอย่างยิ่งยวด และก็คือข้อเท็จจริงที่
'เขา' ต้องการให้ทั้งสิบเอ็ดบุคคลิกี่มากที่สุด

'เขา' คนนี้ก็คือบุคคลิกี่สิบสองในร่างฮั่วฉวี...

บุคคลิกี่ดั้งเดิมของเขา ตัวส่วี่เทียนอันเอง!

เขาร่างกายอ่อนแอต้านลมแทบไม่ได้ เคลื่อนไหวก็ไม่เร็ว แรงก็
ไม่มี อะไรก็ไม่ดีสักอย่าง แต่สิ่งหนึ่งที่เขามีก็คือ...สติปัญญา

สติปัญญาในการทำให้ 'พวกเขา' สามัคคีกัน

สติปัญญาที่ไม่กลัวการถูกซูได้หลังเข้าซัดอย่างคลุ้มคลั่ง

บาดแผลฉกรรจ์ที่ซูได้หลังเข้าฝากไว้ทำให้อีกสิบเอ็ดบุคคลิกี่ตระหนัก
ได้ว่าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปต้องตายแน่นอน

"ขอบใจพวกนายมาก"

ฮั่วฉวียันตัวขึ้นจากใต้ต้นไม้ เขาก็มหันหน้า ไม่สบตาศัตรูผู้แข็งแกร่ง
ทั้งสองตรงๆ

"แกขอบใจอะไรวะ" ซูได้หลังเข้าเอ่ยอย่างขึงใจ

"ขอบใจอะไร" รอยยิ้มบนใบหน้าฮั่วฉวีมีเลือดซึมออกมา รูปลักษณะ
ชวนสะพรึงเป็นที่สุด! "ขอบใจ...ที่พวกนายทำให้เราสามัคคีกัน! เหีๆ!"
เขาหัวเราะด้วยเสียงหัวเราะกว่าซูได้หลังเข้าเสียอีก

เขาผู้โดนซูได้หลังเข้ากระหน่ำตอยไปหลายสิบหมัดลุกขึ้นอีกครา
หน้าซำยังเดินมาอยู่ตรงหน้าทั้งสองด้วยท่าทางเหมือนไม่รู้สึกรู้สา

"ฉันเป็นบอสใหญ่ในเรื่องเว้ย ตอนนี้อย่างหากที่การต่อสู้...เริ่มขึ้น

อย่างเป็นทางการ!"

อีกด้านหนึ่ง

คนสามคนกำลังทำศึกอย่างเอาเป็นเอาตายกันอยู่

เซียวจางเหรินเซิงและเหวยเน่ย์ตี้

ทำไมถึงเป็นสามคน ไม่ใช่สองคนนะหรือ

'นักรบจะดูเหมือนนักรบไม่ได้'

ส่วนเขานะยิ่งกว่านั้น...

'นักรบสองคนจะดูเหมือนนักรบสองคนไม่ได้'

ตั้งแต่เซียวจางเหรินเซิงเข้าวงการก็ชอบความลับอย่างหนึ่งเอาไว้
เรื่อยมา ความลับซึ่งหลังจากผู้จัดการของเขาตายไปก็เหลือเพียง
พวกเขาเท่านั้นที่รู้

ความลับซึ่งกระทั่งเพื่อนซี้คนสำคัญข้างกายเขาก็ไม่รู้

เหตุใดเซียวจางเหรินเซิงจึงรั้งอันดับหนึ่งในตารางนักรบได้อย่าง
ยาวนาน

เหตุใดเซียวจางเหรินเซิงจึงซ่อนกลิ่นอายได้

เหตุใดเซียวจางเหรินเซิงจึงโจมตีจากตำแหน่งที่เหลือคาดได้

เหตุใดเซียวจางเหรินเซิงจึงชอบเก็บตัวเงียบอยู่ตลอด

ก็เพราะเขาเป็นคนที่โดดเด่นสะดุดตามาตั้งแต่เกิดแล้ว

คนที่เกิดมาก็เป็นโรคหายากอย่างผมหงอกก่อนวัยและโรคอื่นๆ
อีกมากมาย ด้วยวิทยาการทางการแพทย์ในขณะนั้น โอกาสรอด
ของเขาคือศูนย์เปอร์เซ็นต์ ทว่าสุดท้ายเขาก็ไม่ตาย ซ้ำยังมีศักยภาพ
พิเศษอย่าง 'กลิ่นอาย' อีกด้วย

ไม่ใช่สิ ไม่ใช่ 'เขา' แต่เป็น 'พวกเขา'

เจิ้งเหรินเซิงคือพี่น้องฝาแฝด!

นับแต่เข้าร่วมองค์กรนักฆ่าเมื่อยังหนุ่ม พวกเขาก็ปฏิบัติภารกิจ
ในฐานะ 'เซียวจางเหรินเซิง' แต่แท้ที่จริงพวกเขาคือ...

คนสองคนเสมอมา

ซุ่ยหุน ไห่คือหลายบุคลิกที่ใช้ร่างเดียวกัน

ส่วนเซียวจางเหรินเซิงกลับเป็นสองร่าง...ที่ใช้ฐานะเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าการทดลองเพิ่มบุคลิกแบบไหนก็ไม่มีทางทำให้
ใครลอกเลียนพลังของเซียวจางเหรินเซิงได้อย่างสมบูรณ์ พวกเขา
ทำได้แค่ลอกทำ แต่ไม่มีทางเหมือนเต็มร้อยได้เป็นอันขาด

เมื่อเซียวจางเหรินเซิงพบว่าร่างครึ่งหนึ่งของเหยยเนวี่ตี้เป็น
จักรกล พวกเขาก็เน้นโจมตีส่วนที่เป็นเลือดเนื้อ

ไม่ใช่การโจมตีจากคนคนเดียว แต่เป็นสองคน บาดแผลที่
เหยยเนวี่ตี้ได้รับจึงกลายเป็นสองเท่า

"นายรู้มั๊ยว่าทำไมเราถึงซ่อนความลับมาได้ตลอด" เซียวจางเหรินเซิง
ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเหยยเนวี่ตี้ถาม

"เพราะบุคคลเป้าหมายที่ได้เห็นเราเผยตัวจริงนะ...ตายหมดแล้ว"
เซียวจางเหรินเซิงอีกคนที่ยืนอยู่ด้านหลังเหยยเนวี่ตี้ตอบ

พวกเขามองเหยยเนวี่ตี้ที่แขนซ้ายถูกฟันจนเห็นกระดูก!

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า (เกษียณ)

ชื่อ-สกุล : เจิ้งเหรินเซิง

ฉายา : เขี้ยวจางเหรินเซิง

อาชีพเดิม : ไม่มีอาชีพ

ส่วนสูง : 182 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : นักฆ่าเกษียณอายุ หน้าตาธรรมดาไม่โดดเด่น
ผมขาวเต็มหัว ละม้ายคล้ายคุณลุงที่เดินหมากจุกอยู่ตาม
สวนสาธารณะ ทว่ากลับเคยเป็นอันดับหนึ่งในตารางจัดอันดับ
นักฆ่า บรรลุถึงขั้นสุดยอดของหลักที่ว่า 'นักฆ่าจะดูเหมือน
นักฆ่าไม่ได้' มีความสามารถในการอำพรางกลิ่นอาย

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : เทียนยวนเจิง

ชื่อ-สกุล : ไม่น่าชัด

ฉายา : เหวยเนวี่ตี้

อาชีพเดิม : คนขับรถขนขยะ

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : นักฆ่าของเทียนยวนเจิง ขณะเดียวกันก็เป็น
สมาชิกของ 'นี่' กลางฝ่ามือมีรอยสักรูปไม้กางเขน มีพลังแบบ
'จักรกล' ที่สามารถดูดซึมสารพิษและสารอื่นๆ แล้วนำมา
แปรเปลี่ยนเป็นพลังงานให้ตนเองได้ อาวุธประจำตัวคือ
ลิวต์ดักกระดุกซึ่งทำขึ้นเอง

'ความเจ็บปวดทำให้มนุษย์สามัคคีกัน'

(3)

"น่าสนใจจริงๆ น่าสนใจชะมัดเลย" เหวยเนวียต์มองเซียวจาง เหรินเชิงตรงหน้า "ไม่นึกเลยว่าจะมีคนที่มีความสามารถระดับนี้ได้โดยไม่ผ่านการ 'ดัดแปลง' "

เซียวจางเหรินเชิงไหล่มีมือทั้งสองไว้ด้านหลังพลางเดินเข้าหา เหวยเนวียต์ "ฉันไม่รู้เรื่องดัดแปลงอะไรที่นายว่า ฉันรู้แค่ฉันแก่ปุนนี่แล้ว ผ่านประสบการณ์มาเยอะกว่านายแน่นอน ในช่วงชีวิตของฉันเคยเจอเรื่องทำนอง 'แข็งแกร่งขึ้นเพราะดัดแปลงยีน' มากี่หลายหน"

ประสบการณ์ก็คือวิธีหนึ่งในการดัดแปลงใครสักคน

เซียวจางเหรินเชิงไม่จำเป็นต้องเอาร่างกายไปดัดแปลงจนกลายเป็น กิ้งจอกกลอย่างเหวยเนวียต์ เพราะประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้เขาเป็น เขาในวันนี้

ชีวิตของพวกเขาก็เช่นกัน พวกเขาต่างก็เปลี่ยนแปลงไปตามยุค ตามสมัย บางครั้งยังย้อนกลับมาเกลียดตัวเองในอดีตด้วยซ้ำ แต่การ นึกทบทวนและเปลี่ยนแปลงแบบนี้ถึงจะทำให้คุณกลายเป็น... 'คุณ' คนปัจจุบัน

"คนเราพอแก่แล้วก็พูดมากขึ้น" เซียวจางเหรินเชิงที่อยู่ข้างหลัง เอ่ยด้วยรอยยิ้ม ปืนพกุ่นโบราณของเขาจ่ออยู่ที่ท้ายทอยเหวยเนวียต์

"ไอ้เซียวจาง! ฮ่าๆ!" เซียวจางเหรินเชิงด้านหน้าพูดปนหัวเราะ "รายต่อไป ก็ถึงคิวเจ้าชูได้หลังจากนั้นแล้ว ฉันจะล้างแค้นให้เพื่อนซี้ฉัน ตอนนี้จะฆ่านายก่อน มีคำสั่งเสียอะไรมั๊ย"

"น่าเสียดาย..." แววดาเหวยเนวียตี้ดูดันขึ้นกว่าเก่า "คนละชั้นกัน กระทบจะเป็นศัตรูฉันก็ยังไม่ได้!"

หลังจากเหวยเนวียตี้เอ่ยคำสั่งเสียของเขาแล้วก็ลงมือกับเหล่าเซียว คนที่อยู่ตรงหน้าทันที แขนข้างที่เป็นจักรกลของเขากลายเป็นปืนพก เล็งใส่เซียวจางเหรินเชิง

แต่ไม่ว่าจะเร็วแค่ไหนก็ไม่มีทางเร็วไปกว่าปืนที่จ่อท้ายทอยอยู่ได้ 'ปัง!'

เสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด กระสุนยิงถูกท้ายทอยเหวยเนวียตี้พร้อมกันนั้น...

'เกร็ง!'

เสียงโลหะกระทบกันดังขึ้น

กระสุนไม่ได้เจาะเข้าท้ายทอยเหวยเนวียตี้ เพราะกะโหลกชั้นนอกของเขาก็ทำจากโลหะเช่นกัน!

ส่วนปืนพกของเหวยเนวียตี้ก็ปลิ้นกระสุนออกไปเจาะเข้าสู่ร่างเซียวจางเหรินเชิงตรงหน้า เซียวจางเหรินเชิงตะลึงงัน เหวยเนวียตี้เข้าไปคว้าลำคออีกฝ่ายด้วยมือข้างเดียว ขณะเดียวกันมืออีกข้างก็วกไปคว้าเซียวจางเหรินเชิงอีกคนที่อยู่ด้านหลังเอาไว้

"ฮึ่ๆ โทษทีวะ คนละชั้นก็คือคนละชั้นวันยังค่ำ!"

เขาจะจับหัวของเซียวจางเหรินเชิงทั้งสองคนมากระทบกันเอาไว้ให้ร่วง!

"พวกแกไปตายพร้อมกันซะเถอะ!"

'ฟุบ!'

ในช่วงเส่นยาแดงผ่าแปดนั้น...ลูกศรดอกหนึ่งก็ยิงเข้าที่ร่างฝั่งซ้ายของเหวยเนวียตี้!

'ฟูบๆ!'

ศรดอกที่สองและสามยิงตามมาติดๆ

เซียวจางเหรินเชิงด้านหลังเห็นเหตุการณ์ก็รีบชักกระบี่สั้นออกมาฟันใส่แขนข้างที่บาดเจ็บจนเห็นกระดูกของเหวยเนวี่ตี้ เหวยเนวี่ตี้คลายมือออกตามสัญชาตญาณ เซียวจางเหรินเชิงจึงรีบดึงตัวออกแล้วยิงปืนอีกระบอกเข้าที่ขมับ

เซียวจางเหรินเชิงตรงหน้าที่ถูกเหวยเนวี่ตี้ยิงโยนกระบี่สั้นขึ้นสองมือยึดแขนอีกฝ่ายไว้อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ใช้เท้าต่างมือ เสือกกระบี่สั้นที่อยู่กลางอากาศเข้าสู่ร่างเหวยเนวี่ตี้

ศรดอก ปืนหนึ่งนัด กระบี่อีกหนึ่งเล่มเจาะเข้าสู่ร่างเหวยเนวี่ตี้ภายในเวลาไม่กี่วินาที

เขาจ้องเซียวจางเหรินเชิงตรงหน้า จำต้องปล่อยมือ เซียวจางเหรินเชิงตรงหน้าหลุดลงกับพื้น มือกลับมากุมด้ามกระบี่ไว้อีกครั้งก่อนจะดันให้กระบี่แทงลึกกว่าเก่า

"คนละชั้น...ก็คือคนละชั้น" เซียวจางเหรินเชิงที่อยู่ด้านหน้าเอียงเลียนแบบ

เหวยเนวี่ตี้ผู้เป็นครั้งคนครึ่งหุ่นยนต์ล้มลงในที่สุด ใครกันเป็นคนยิงหน้าไม้มาในช่วงเวลาคับขันที่สุด ตาข้างขวาของเหวยเนวี่ตี้เป็นดวงตาซึ่งมีเซ็นเซอร์รับการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิต แต่ตรวจจับได้แค่สองคนไม่ใช่หรือ

เป็นไปตามนั้นจริงๆ นั่นแหละ

ว่าเขาตรวจจับได้แค่ไนรัศมีสิบเมตรเท่านั้น เหวยเนวี่ตี้ไม่มีทางคาดคิดได้ว่าไกลออกไปยังมี...ใครอีกคน

ในห้องสำนักงานห้องหนึ่งบนอาคารสิบสองอี ฮาร์เบอร์วิวหนึ่ง
ที่อยู่ห่างออกไป

คนที่สวมแว่นสายตายาวคนหนึ่งซึ่งกำลังสูบบุหรี่ถือหน้าไม้
สองคันอยู่ในมือทั้งสองข้าง บนหลังยังสะพายหน้าไม้อีกคัน รวมทั้งหมด
สามคัน

เขาทิ้งก้นบุหรี่ ก้าวไปที่กระจกหน้าต่าง ดันแว่นตา ก่อนจะมอง
พวกเขาที่อยู่ไกลๆ

ใบหน้าหนึ่งปรากฏขึ้นในเงาสะท้อนบนกระจก

ใบหน้าอันแสนคุ้นเคย

ส่วนที่แตกต่างกันก็คือเขาสวมแว่นสายตายาว

นั่นคือใบหน้าของ...

เซียวจางเหรินเชิง!

...

..

.

เซียวจางเหรินเชิงในวัยหนุ่มกำลังพูดคุยอยู่กับผู้จัดการของเขา
ขณะกำลังมองตัวเองในกระจก

"นายจะกลายเป็น...นักฆ่าที่เก่งที่สุดได้แน่นอน"

"นักฆ่าที่เก่งที่สุด? ฉันไม่เห็นอยากเป็นเลย"

"ทำไมล่ะ"

"ฉันชอบเก็บตัวเงียบๆ มากกว่า ก็เลย..."

"แต่นายมี 'ข้อได้เปรียบ' ที่ไม่เหมือนชาวบ้าน"

เขาส่องกระจก มองตัวเองที่มีอาการผมหงอกก่อนวัยอันหาได้ยาก
มองดูผมสีขาวยของตัวเอง

"อืม ก็มีจริงๆ"

ในกระจก...สะท้อนภาพเซียวจางเหรินเซิงที่เหมือนกันไม่มีผิด
สองคน!

"พวกนายคนหนึ่งอยู่ในที่แจ้ง คนหนึ่งอยู่ในที่ลับ ไม่มีวันที่ใคร
จะรู้ว่าแท้จริงเซียวจางเหรินเซิงคือ...คนสองคน!"

"เดี๋ยว!" ใครอีกคนก้าวมาที่หน้ากระจก "ทำไมมีแค่พวกนาย
สองคนล่ะ"

"เพราะนายเด็กสุด ไม่มีสิทธิ์เลือกเว้ย" เซียวจางเหรินเซิงที่โตสุด
เอ่ยยิ้มๆ

"ฉันเกิดหลังพวกนายแต่ไม่กินาที่เองนะเว้ย!" เขาไม่ยอมแพ้

"นายถึงได้เด็กสุดไง หึ! ไม่มีสิทธิ์เลือก" เซียวจางเหรินเซิงคนรอง
ยิ้มเจ้าเล่ห์

"ไม่! พวกนายคนหนึ่งอยู่ในที่แจ้ง คนหนึ่งอยู่ในที่ลับ งั้นฉันก็เป็น..."
เขามองใบหน้าที่เหมือนกันทั้งสามคนของพวกเขา "นักฆ่าที่...ลึกลับ
ยิ่งกว่า ดำมืดยิ่งกว่า!"

เซียวจางเหรินเซิงสองคนกับผู้จัดการของพวกเขายิ้มออกมา
พร้อมกัน

...

..

.

'นักฆ่าสองคนจะดูเหมือนนักฆ่าสองคนไม่ได้'

ไม่สิ

ที่ถูกต้องคือ

'นักฆ่าสามคนจะดูเหมือนนักฆ่าสองคนไม่ได้'

เซียวจางเหรินเซิง เป็น...แฝดสาม!

'ไม่มีใครค้นพบได้หรอกว่า
เบื้องหลังเรื่องโกหกอำพรางเรื่องโกหกอีกเรื่องไว้'

(4)

พวกเขาสามคน เซียวจางเหรินเซิงสามคนหลอกนักฆ่าทั้งหมด
หลอก...ทุกคน!

"ต้าเซียว ยังไหวมั๊ย" เซียวจางเหรินเซิงคนที่อยู่ข้างหลังเหยยเนวี่ตี้
ประคองเซียวจางเหรินเซิงอีกคนที่ถูกยิงจนลงไปทรุดบนพื้นเอาไว้

"ได้อยู่มั่ง..." เขามองเหยยเนวี่ตี้ที่นอนจมกองเลือด "เขาทำเอา
เราต้องให้เหล่าชั้นออกโรง ซ่างเป็น...สัตว์ประหลาดแท้ๆ"

"ไอ้ แต่สัตว์ประหลาดก็โดนพวกเราปราบได้แล้วไม่ใช่หรือ!
ผีเฒ่า มาหอะ ฉันทูแฝดให้"

ไม่นานนักเซียวจางเหรินเซิงคนที่สามก็รุดมาถึงตำแหน่งที่
พวกเขาอยู่

"ถ้านายตาย ฉันทูก็ได้เลื่อนขั้นเป็นเหล่าเออร์แล้ว นี่!" เซียวจาง
เหรินเซิงคนเล็กสุดเอ่ยขณะสูบบุหรี่

"อย่าแม้แต่จะคิด นายนะต้องเป็นเหล่าชั้นที่เกิดหลังพวกเรา
ไม่กี่นาทีไปตราប់ซัวก็ลปาวसानเว่ย"

ภาพตรงหน้าให้ความรู้สึกน่าขันอย่างประหลาด เซียวจางเหรินเซิง
สามคนผู้มีส่วนสูงและรูปลักษณ์ราวกับพิมพ์เดียวกันกำลังสนทนากันอยู่
เหมือนตัวเองคุยกับตัวเองไม่มีผิด

"พวกนายสองคนรีบไปก่อน ฉันจะติดต่อหน่วยรักษาพยาบาลของ
องค์ตัวเอง" ต้าเซียวเอ่ย

"แต่นายอาการหนักไม่ใช่เล่นเลยนะ..."

"ลืมแล้วหรือ ตั้งที่ปีมาแล้ว ยังจะถามอีก" เขามองน้องชาย
ผู้หน้าตาเหมือนเขาทั้งสองคน

"ระวังตัวด้วย"

"อืม"

เป็นแบบนี้มาตลอด

ถูกต้อง ตั้งแต่เริ่มก้าวเข้าสู่เส้นทางนักฆ่า พวกเขาทำแบบนี้
มาตลอด

ต่อให้คนใดคนหนึ่งในสามคนบาดเจ็บสาหัส อีกสองคนที่เหลือ
ก็ไม่อาจอยู่ด้วยได้ ทั้งสามจะอยู่พร้อมหน้ากันได้จริงๆ ต่อเมื่อไม่มี
คนอื่นเท่านั้น

เพื่ออาชีพชั่วชีวิตของตน เพื่อไม่ให้ใครรู้ฐานะของตน เพื่อเป้าหมาย
ร่วมกันของทุกคน พวกเขาจึงเลือกหนทางของตน จะโกหกก็ต้อง...

โกหกไปทั้งชาติ

ผู้เฒ่าทั้งสามทำท่าชนกำปั้นกัน พวกเขาไม่มีความคะนองและ
ปณิธานแข็งกล้าของวัยหนุ่ม แต่กลับมี...

เลือดที่ยังเฝ้าร้อนแม้วัยร่วงโรย

ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน รักษาความลับมาด้วยกัน ดำรงอยู่
ร่วมกันจวบจนวันหนึ่ง...แก่ตายไปด้วยกัน

ไม่แน่ว่าอาจเป็นชีวิตในแบบลูกผู้ชายกับพี่น้องก็เป็นได้

นี่ก็คือ...

'ชีวิตแบบเก็บตัวเงียบๆ' ของเซียวจางเหรินเซิง

อีกด้านหนึ่ง หนึ่งผู้สอง

ไม่ ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว

บนร่างชื่อหวังเจ๋อยังมีบาดแผลที่ตัวนึ่งหลงฝากเอาไว้ จึงไม่ได้เข้าไปใกล้ฮั่วฉวี แต่ใช้ปืนไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติในมือกราดยิงใส่ฮั่วฉวีไม่หยุด

แต่ไหนแต่ไรชื่อหวังเจ๋อก็ไม่ใช่ นักฆ่าที่ชี้ชี้ขี้ขี้ยิงให้เปลืองกระสุน และมีมือยิงปืนของเขาก็เป็นอันดับต้นๆ ในบรรดานักฆ่า แต่เสียดาบที่เขายังไม่ถูกฮั่วฉวีเลยแม้แต่นัดเดียว

แม้ว่าหวังเจ๋อจะประเมินเส้นทางหนีของศัตรูล่วงหน้า แต่ฮั่วฉวีกลับเหมือนรู้ว่าหวังเจ๋อคำนวณไว้แล้ว จึงหลบกระสุนทั้งหมดได้อย่างสวยงาม

นี่ล้ำหน้าขอบเขตความสามารถ 'ภาพลวงตาเหมือนนาฬิกาหยุด' ที่ซู่ไต้หลังเข้าและชื่อฮวงมีไปแล้ว ฮั่วฉวีไม่จำเป็นต้องใช้ดาบทั้งสองข้างไปคอยจัดการเคลื่อนที่ของกระสุน และเนื่องจากในหัวของเขามีสิบสองบุคลิกพร้อมมือกันอยู่ จึงมีความสามารถในการคิดพิจารณาและทำความเข้าใจที่เหนือกว่ามนุษย์ทั่วไป

ไม่แค่ชื่อหวังเจ๋อเท่านั้น ชื่อไต้หลังเข้าที่จับหน้าที่ช่วยเหลือแล้ว จึงจอกเงินโคเออร์ที่บาดเจ็บ และเสียอวัยวะ ทุกคนต่างก็พร้อมใจกันมารีบมือ...

นักฆ่าที่แข็งแกร่งที่สุดที่เคยมีมา

แน่นอนว่าอ้ายและซู่ไต้หลังเข้าไม่ได้หายไปจากแนวรบ นักฆ่าหกคนขององค์กรนักฆ่าประจันหน้ากับสัตว์ประหลาดผู้ครอบครองบุคลิกของอดีตนักฆ่าที่อบเท็นพร้อมกัน

สัตว์ประหลาดตัวพ่อ!

"พวกนายมันตัวเกะกะทั้งนั้น!"

ชูไต้หลังเข้าผู้ที่ทิ้งร่างเต็มไปด้วยบาดแผลลงมือไวกว่าใคร เขา
เข้าขวางตรงหน้าฮั่วฉวี เตรียมประเคนกำปั้นอีกระลอก

"แกซ่อมฉันจนกลายเป็นแบบนี้ ฉันจะเก็บไว้ฆ่าหลังสุด ฮี้ๆ"

หลังจากฮั่วฉวีผู้มีเลือดซีมจากรอยเข็มบนหน้าเอียงจบ มีดผ่าตัด
หลายเล่มในมือเขาก็ปักเข้าต้นขาชูไต้หลังเข้าแล้ว

มีดผ่าตัดไม่กี่เล่มย่อมไม่อาจหยุดยั้งชูไต้หลังเข้าที่เข้าสู่สภาพ
บ้าคลั่งได้ ทว่ามีดผ่าตัดซึ่งเชื่อมติดกับสายเอ็นตกลากลับเป็น
อีกเรื่องหนึ่ง ชูไต้หลังเข้าที่ไม่แสบมีดผ่าตัดบนต้นขาจะพุ่งเข้าเล่นงาน
ฮั่วฉวีต่อ ทว่าสายเอ็นสลบซับซ้อนบนมีดผ่าตัดนั้นโยงติดกับต้นไม้
และแล้วต้นไม้ทั้งต้นก็ถูกพละกำลังของชูไต้หลังเข้ากระชากล้ม

ล้มใส่ร่างชูไต้หลังเข้าเอง

"คนต่อไป"

เกมเล่นซ่อนหาของฮั่วฉวีดำเนินต่อไป เขาหาเป้าหมายต่อไป
โดยไม่แม้แต่จะเหลือบมองชูไต้หลังเข้า

แล้วดาบของจิ้งจอกเงินไคเออร์ก็โผล่ขึ้นตรงหน้าฮั่วฉวีตั้งแต่
เมื่อไรไม่รู้ ฮั่วฉวีเบี่ยงตัวหลบ ในเวลาเดียวกันมีดชนิดพิเศษของ
ชูไต้หลังเข้าก็พุ่งมาจากอีกด้าน

ฮั่วฉวีเฝ้ารอขึ้นหลบการโจมตีจากนักฆ่าทั้งสองคน แต่เขา
นึกไม่ถึงว่าจังหวะที่ลอยอยู่กลางอากาศ มีดเดินป่าของเสียวันเซี่ย
จะมาอยู่ตรงหน้าแล้ว

ชื่อหวังเจ้อฉวยโอกาสชั้นยอดนี้เล็งไปที่หัวของฮั่วฉวี

ไม่เพียงเท่านั้น! อ้ายผู้พลิวไหวประเปรียวกว่าฮั่วฉวีก็จู่โจมเขาจาก
ด้านล่างอีกคน

ปราศจากจุดบอด

ปราศจากจุดบอดโดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าจะทิศทางไหน ฮั้วฉวี่ก็ไม่มีทางหนีหรือหลบหลีกการรวมพลัง
จุดโจมตีของพวกเขาได้

ชะตาของเขากำลังจะ...

ถึงฆาต!

'คลังข้อมูลโลกนักรบ'

หน่วยงาน : องค์การนักรบ

ชื่อ-สกุล : ผุ่ซันจื่อ

ฉายา : ชื่อใต้หลังเฮ่า

อาชีพเดิม : เจ้าแก่ว่านขายหนังสือการ์ตูน

ส่วนสูง : 185 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ผมสลวยดำขลับ ทำทางน่าขันหน่อยๆ ภายนอก
ไม่มีรั้งสีฆ่าฟันแม้แต่ชนิดเดียว เป็นนักรบ 'หมายเลขศูนย์' ของ
องค์การนักรบ ไปมาไร้ร่องรอย رہนอยู่กลางความมืดมิดเสมอมา
เป็นนักรบที่ลึกลับที่สุดในองค์การ ดังนั้นชื่อของเขาจึงไม่เคย
ปรากฏในตารางจัดอันดับนักรบ ชอบนำของใช้ประหลาดๆ
มาสังหารคนและวางกับดัก นอกจากนี้ยังชอบยกบทพูด
ในการ์ตูนมาเอ่ย

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : โจวจวินหล่าง

ฉายา : ชื่อหวังเจ้อ

อาชีพเดิม : ซีอีโอบริษัทในตลาดหลักทรัพย์

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : เป็นผู้มี 'ยีนสู้รบ' หน้าตาหล่อเหลาคมคาย มีสง่าราศี แปลงประกายแห่งความเป็นราชัน รับเฉพาะภารกิจระดับ S ขึ้นไปเท่านั้น รักรถยนต์ลัมโบร์กินีสีส้มของตัวเองเป็นที่สุด เขาเชี่ยวชาญอาวุธทุกชนิด มีดประจำตัวคือ Strider BT-SS ลายเสือ ปืนพกประจำตัวคือ Beretta 90-Two ว่องไวอย่างน่าทึ่ง ปฏิกริยาตอบสนองเหนือคนทั่วไป มี 'พลังเนตร' ซึ่งปรากฏขึ้นเพราะ 'ยีนสู้รบ' มีอายุเสะ เจริเป็นผู้จัดการและเลขานุการส่วนตัว

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : โอวคู่กวง

ฉายา : เสียอวินเซวี่ย

อาชีพเดิม : วาณิชธนกิจ (iBanker)

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ผมสีเงินยวง เท่เป็นพิเศษ ชอบสวมสูทสีดำ รับประทานอาหารโดยไม่ผ่านองค์การเป็นจำนวนมาก อันดับไม่อาจบ่งบอกฝีมือของเขาได้ จำนวนคนที่เขาฆ่า 'นอกตลาด' เยอะกว่านักฆ่าแถวหน้าเสียอีก อาวุธประจำตัวคือมีดเดินป่าที่มีใบมีดมนสีดำ

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า (ถอนตัวชั่วคราว)

ชื่อ-สกุล : เซี่ยตี้ย่า

ฉายา : จิ้งจอกเงินไคเออร์

อาชีพเดิม : มัณฑนากร

ส่วนสูง : 185 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ลูกครึ่งผมทองหน้าหล่อ เกิดทุนนินจาและวิถึบูชิโด ชอบพูดจีนปนอังกฤษ สายตาและความเร็วเหนือคนทั่วไป อาวุธหลักคือดาบซามูไร เคยดวลดาบกับยอดฝีมือด้านดาบจากจีน ฎึนี้เทียบได้อย่างสูสี ฝีมือสูงเหลือคาด ต่อมาปรากฏบุคลิกที่สองขึ้นเนื่องจากการทดลอง 'เพิ่มบุคลิก'

'ไม่ว่าคุณจะมีแผนการอะไร
ถ้าจะโกหก...ก็ต้องโกหกไปทั้งชาติ'

(5)

ปราศจากจุดบอด
เพียงชั่วเสี้ยววินาทีที่สมองของฮั่วฉวีแล่นไม่หยุด หนทางเดียว
ในตอนนั้นก็คือ...

หาวิธีการโจมตีที่เขาเองจะได้แผลเบาที่สุด
ทันใดนั้นฮั่วฉวีก็คิดว่าแขนเสื้ออวิ้นเซวี่แยงมิดเดินป่าเข้าสู่ร่าง
ของตัวเอง เลือดแดงฉานสาดพุ่งออกจากท้องของเขา

"อะไรวะ!"

เสื้ออวิ้นเซวี่ถูกดึงเข้าหาฮั่วฉวี

ขณะเดียวกันคนอื่นก็รู้ว่าหากเข้าโจมตีจะทำให้เสื้ออวิ้นเซวี่
โดนลูกหลง ทุกคนพากันหยุดอาวุธและกระบวนท่า ซื่อหวังเจ๋อก็ไม่อาจ
ยิงใส่เขาได้

"ร่วมมือกันนั่นแหละ" ฮั่วฉวีเอ่ยด้วยหน้าไม่เปลี่ยนสีว่า "ตอนนี้
อย่างพวกนายน่าจะเรียกว่ารณหาที่ตายหมู่! ฮี!"

ฮั่วฉวีคำนวณดีแล้วว่าทำให้ตัวเองบาดเจ็บน้อยที่สุดก็คือต้อง
ยอมโดนมิดของเสื้ออวิ้นเซวี่แยง

ไม่ใช่แค่เป็นฝ่ายรับ ฮั่วฉวียังรุกไปพร้อมกันด้วย ร่างเสื้ออวิ้นเซวี่
โดนมิดผ้าตัดแทงอย่างรวดเร็วไปแล้วหลายแผล

ใบหน้าฮั่วฉวีไม่ปรากฏแว่วจีบปวดใดๆ กลับมีแต่...รอยยิ้มเบิกบาน
ฮั่วฉวีใช้ชีวิตคนเดียวมาตลอด สมัยเรียนไม่มีเพื่อนฝูง เมื่อโตแล้ว

ก็ไม่ต้องออกมาทำงาน ช่างกายมีแค่พ่อบ้าน เขาไม่มีเพื่อนที่แท้จริงเลย เขาถึงได้ขอชมมิตรภาพระหว่างมิตรสหายที่เป่ยคู่เขียนเป็นพิเศษ แต่ก็เพราะแบบนี้ เขาจึงริษยาเป็นพิเศษเช่นกันที่คนอื่นมีมิตรภาพระหว่างมิตรสหายได้

สิบเอ็ดบุคลิกกรรมของเขาด้วยเป็นสิบสองก็คือมิตรภาพอันแท้จริงที่เขาทำได้ สมมองของเขาวิเคราะห์ได้ว่าการที่นักฆ่าทั้งหกขององค์กรร่วมมือกันก็เป็นแค่ต่างคนต่างมารวมกันเพื่อความอยู่รอดของตัวเอง พวกเขาจะไม่ได้...

ร่วมมือกันจริงๆ หรอก

ตอนนี้ฮั่วฉวีแน่ใจขึ้นกว่าเก่า การร่วมมือของพวกเขาหกคนเป็นแค่การ...ถ่วงถ่วงถ่วงซากันเองชัดๆ

เสียอวินช่วยเหลือกับฮั่วฉวีล้มไปด้วยกัน ฮั่วฉวีไม่แยะแสมืดเดินป่าที่ปีกบนร่าง เป้าหมายต่อไปของเขาก็คือ...อ้าย!

"เธอตายก่อน!"

ทวนติดปูยี่ตหดได้ที่เขาขโมยมาจากหมัวจึงยี่ตออกจากช่วงเอวของเขา แทะตรงไปยังตำแหน่งหัวใจของอ้าย

สมาธิของฮั่วฉวีอยู่ที่อ้าย จึงจอกเงินไดเออร์และซื้อได้หลังเข้า จึงฉวยโอกาสนี้เข้าเล่นงานฮั่วฉวี

เสียตาย...

หลงกล

หลงกลเข้าอย่างจัง!

คมทวนของทวนยี่ตได้ไม่ได้เสียบเข้าสู่ร่างของอ้าย ตรงกันข้ามมันเสียบเข้าร่างจึงจอกเงินไดเออร์ผู้อยู่ด้านหลัง

เป้าหมายของฮั่วฉวีตั้งแต่แรกก็ไม่ใช่อ้าย เขากลับข้างทวนไว้

ตั้งนานแล้ว เขาแกล้งทำเป็นโงมตี๋อ้าย แต่ที่จริงจะเล่นงานจิ้งจอกเงิน
ไต่เออร์

แต่เนื่องจากฮั่วฉวีอาศัยอ้ายในการโงมตี๋จิ้งจอกเงินไต่เออร์
ด้านข้างของลำตัวจึงเกิดช่องโหว่อยู่ครึ่งวินาที

ชื่อหวังเจ้อไม่มีทางปล่อยโอกาสงามนี้ไปเด็ดขาด

ยิงกระสุนใส่ฮั่วฉวี

"โดน!"

ยิงโดนจริงๆ ทว่า...

คนที่โดนยิงคืออ้าย!

ขณะเคลื่อนไหวเมื่อครู่ ฮั่วฉวีเอาสายเบ็ดผูกตัวอ้าย จากนั้นก็
ดึงเธอเข้ามาบังกระสุน ส่วนช่องโหว่ครึ่งวินาทีที่เขาเผยออกมา
ความจริงก็เป็นลูกไม้ยืมดาบฆ่าคนของเขาเช่นกัน

ก้าวต่อมา ฮั่วฉวีคิดว่าแขนอ้ายไว้ ใช้มีดในมือเธอแทงใส่
ชื่อได้หลังเฮ่า

ตอนนี้อ้ายเป็นเหมือนหุ่นเชิดที่โดนจับเป็นตัวประกัน ชื่อได้หลังเฮ่า
กลัวทำอ้ายบาดเจ็บจึงเก็บมีดสั้น แต่มีดเซรามิกของอ้ายนั้นเสียบ
เข้าร่างชื่อได้หลังเฮ่าแล้ว

กระบวนท่าโงมตี๋ยังไม่จบ

ฮั่วฉวีมองชื่อหวังเจ้อที่อยู่ห่างออกไป เขาส่งสายตาเชื่อมั่นให้
ชื่อหวังเจ้อ

"สุดท้าย!"

เขาหมุนตัวเตะมีดสั้นในมือชื่อได้หลังเฮ่ากระเด็น มีดนั้นพุ่งตรง
เข้าไปหาชื่อหวังเจ้อ

ชื่อหวังเจ้อที่บาดเจ็บอยู่เบี่ยงตัวหลบ ขณะเดียวกันเขาก็พลัน

ยื่นวาบที่หลังมือ มีดผ่าตัดแทงเข้าฝ่ามือเขาแล้ว ที่แท้จังหวะที่ฮั่วฉวีเตะมีดสั้นใส่ก็เขวี้ยงมีดผ่าตัดอีกเล่มมาพร้อมกันด้วย เขาคำนวณทิศทางการเคลื่อนที่ของชื่อหวังเจ้อไว้ล่วงหน้าแล้ว

ชื่อหวังเจ้อไม่อาจคาดเดาตำแหน่งที่ฮั่วฉวีจะหลบหลีก ทว่าฮั่วฉวีกลับคาดเดาทางหนีของชื่อหวังเจ้อได้อย่างง่ายดาย

นักฆ่ามือฉกาจแต่ละคนราวกับถูกอ่านทะลุปรุโปร่ง อาวุธของตัวเองจึงถูกนำกลับมาทำร้ายนักฆ่าที่อยู่ฝั่งเดียวกัน

การโจมตีของพวกเขาอยู่ในแผนการของฮั่วฉวีทั้งหมด

"ช่างเป็นความสามารถที่...ผีเนชะตาฟ้าชัดๆ! ฮ่าๆ!" ฮั่วฉวียกยอตัวเอง

เขาชักทวนกลับ หมุนตัวร้ายร่าอย่างรวดเร็วเชี่ยวชาญต่อหน้าเหล่านักฆ่ามือดีที่อากรสารหัส

เคลื่อนตัวพลิ้วไหวประหนึ่งนักรบโบราณผู้แข็งแกร่งที่สุด

ขั้นตอนที่ฮั่วฉวีจัดการทุกคนจนหมอบนั้นเกิดขึ้นในเวลาเพียง...

สามวินาที

"คุ่ม! ฮ่าๆ! คุ่มชะมัด!"

คุ่มที่ฮั่วฉวีเอ่ยหมายถึงอะไร

ที่มาของพลังกำลังอันน่าสะพรึงกลัวนี้ก็คือพลังของบุคลิกทั้งสิบสองรวมมือกัน และก็ยังยั้งมี...

พลังชีวิตของฮั่วฉวีด้วย

ฮั่วฉวีมีชีวิตอยู่ได้อีกแค่หกเดือน!

'อะไรคือคุ่มค่า คุณคิดว่าคุ่มค่าก็คือคุ่มค่าแล้ว'

'ไม่ว่าคนอื่นจะพูดอย่างไรก็ตาม'

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625239.html>